

Obyčejně neobyčejný život

Pan Jiří Bedrník se narodil 2.srpna 1934 na Malé Straně v Praze. Jeho první vzpomínky se vztahují ke školní docházce, kde vyučovací hodiny byly přerušované nálety. Za války byl zaveden lístkový systém na potraviny, ošacení a obuv.

„K tomuhle tomu bych uved, že jsem se vždycky nejvíc těšil, když jsem říkal mamince: „Dej mi na jednoho buřta.“ Tak vzala ten lístek formátu A4, z toho ustříhla nůžkama jeden ten lísteček na toho buřta asi velikosti centimetr na centimetr a už říkala: „Tak líznout.“ Co to bylo? Musel jsem si olíznout dlaň a maminka ten lístek mi přilepila na dlaň, abych ho neztratil. A takhle se zavřenou pěstí jsem šel do uzenářství.“

Mezi jeden z jeho nejhorších zážitků patří bezcitné chování příslušníků německé armády.

„Tak jsem jednou šel po tom chodníku, po Dražickém náměstí a najednou vidím, jak proti mně jede auto SS. Poznali se podle toho, že měli takovej čtverhranej praporek černej a na něm stříbrný SS. Takový ty dva blesky. A dodnes vidím, jak jdu po tom chodníku a oni jedou tím autem a dívají se na mě. A já byl klouček osm let, tak jdu po tom chodníku a najednou to auto z té ulice zabočilo a vjelo na chodník a jelo přímo proti mně. No já jsem se tak leknul, že mi poklesly kolena a klekl jsem si. Dodneška si na to pamatuju, já jsem neutekl, já jsem poklesl v kolenu a díval jsem se, jak to auto jede přímo proti mně, no samozřejmě to by byl konec, ale oni v poslední chvíli trhli volantem a sjeli zpátky asi dva metry přede mě.“

Po osvobození Prahy Rudou armádou v květnu 1945 se malý Jirka skamarádil s posádkou jednoho tanku.

“Strašně se mi líbilo, když jsem do toho tanku ruskýho vlezl, to byl samozřejmě tank válečnej, kterej prošel válkou ze Stalingradu až do Prahy, vlastně se tam něco houpalo na provázku a já jsem si pořád říkal co to je? On to byl špek.”

Ruský voják mu kus ukrojil a dal. On s ním s radostí uháněl domů, ale maminka mu ho vyhodila, protože byl špinavý.

Po válce v roce 1946 byl mezi 200 česko-slovenskými dětmi, které měly možnost strávit šťastný rok ve švédské rodině. I přes nabídku švédských rodičů zůstat s nimi, se vrátil do Čech.

Také vzpomínal na namáhavý výstup od vlaku z Vraného k jejich rozestavěné chatě, kdy rodiče i on museli nést materiál na stavbu i potraviny. A tady možná začal jeho sen stát se motoristou. Nejprve si za vypůjčené peníze koupil novou motorku Jawu 350.

„Já jsem tu motorku leštil, já jsem ji čistil, já jsem soustavně byl na ní, gummy jsem jí načernal, aby to nějak vypadalo. Všecko, co se dalo, jsem nechával chromovat.”

Ale mezi jeho záliby patřily i sporty, například box a volejbal.

Pan Jiří Bedrník vystudoval školu technického zaměření a po celý život pracoval jako elektrotechnik v Tesle a obchodních domech, zejména se mu vybavil Máj.

I nadále se věnoval řízení a péči o auto a volné chvíle dosud tráví ve společnosti svých blízkých na chatě, kterou budoval se svými rodiči.

V roce 1964 se oženil a o 5 let později se jim narodil jediný syn Luboš.

Stále žije v Praze a velmi rád vypraví zážitky ze svého obyčejně neobyčejného života nejen svým blízkým, ale i přátelům.

Ze setkání s panem Bedrníkem vyplynulo, jak si dokáže věcí kolem sebe vážit a co pro něj jeho rodina znamená.